

ство, и най-голѣмото щастие, и най-голѣмата радостъ! При тебе азъ се чувствувамъ по-добре и отъ царевия синъ!

Просълзили се старитѣ родители, а другитѣ синове навели посрамено глави.

Да, — казалъ старецътъ, — най-голѣмото богатство — това е майката. Защото на всички ни тя е дала животъ и защото никой другъ не милѣе за своитѣ рожби повече отъ майката!

Атанасъ Душковъ.

Въ планината се мръква рано. Щомъ се наведе слънцето надъ гористата снага на Караманджа, елитѣ протѣгатъ дългистѣнки и съ тѣхъ зачернятъ цѣлата планина. А скрие ли се слънцето задъ Карлъка, нощта долита като грамадна птица и съ чернитѣ си крила покрива всичко.

Но преди да долети тя, ние стигаме извора Хубча, разседлаваме мулетата и се готвимъ да ношуваме.

Само двама сме: азъ и дѣдо Иванъ. Но дѣдо Иванъ струва колкото десетъ другари. Той знае много, много е видѣлъ и научилъ.

Когато се навеждамъ да гребна вода отъ извора, дѣдо Иванъ наставнически казва:

— Пийни вода и речи: „Богъ да прости!“

— Кого, дѣдо?

— Момчилъ воевода!

Азъ жадно пия ледената родопска вода, изливамъ останалата на земята и казвамъ тихо: „Богъ да прости!“